Ahtapotun Gizli Kapısı

Çınar BİBER

Ahtapotun Gizli Kapısı

Çınar BİBER

Sıcak, güneşli resifin derinliklerinde su, binlerce minik ayna gibi parlıyordu. Mercanlar hafifçe salınıyor, küçük balıklar kayaların arasında hızla yüzüyordu. Parlak kehribar gözlü, sekiz kıvrık kollu, mercan turuncusu bir ahtapot kumlu zeminin üzerinde süzülüyordu. Kollarından birinde, bir arkadaşından hatıra kalan küçük bir yosun bileziği vardı. Bugün resifin daha önce hiç görmediği bir bölümünü keşfediyordu.

Ahtapot, pembe ve mor mercanlarla kaplı büyük bir kayanın altına baktı. Gözüne parlayan bir şey ilişti. Deniz kabuğundan büyük olmayan minik bir kapıydı, tam resifin içine yerleştirilmişti. Kapı pürüzsüz, koyu renkli taştan yapılmıştı ve üzerinde tuhaf, karmaşık kilitler vardı. Ahtapotun yuvarlak kehribar gözleri hayretle kocaman açıldı. 'Gizli bir kapı!' diye fısıldadı, kolları heyecanla kıpır kıpırdı.

Ahtapot ilk kilidi güçlü bir koluyla denedi. Çekti, asıldı ama kilit yerinden kımıldamadı. İkinci kilidi başka bir koluyla, üçüncüyü de bir başka koluyla denedi. Sekiz kolunu birden kapıya dolayıp var gücüyle asıldı. Ama kapı kapalı kaldı. 'Neden açılmıyorsun?' diye homurdandı, vantuzları soğuk taşa bastırıyordu.

Tam o sırada, turkuaz gözlü minik, pembe bir karides yüzerek geçti. Omzunda küçük bir deniz çayırı çantası taşıyordu. 'Merhaba!' diye cıvıldadı. 'Ben Pip. Ne yapıyorsun?' Ahtapot içini çekti. 'Bu minik kapıyı buldum ama açılmayan tuhaf kilitleri var. Her şeyi denedim!' Pip daha yakına yüzdü, uzun antenleri titriyordu. 'Bir bakabilir miyim?' diye kibarca sordu.

Pip ilk kilidi inceledi. 'Bu kilit çekmek istemiyor,' dedi. 'Nazik bir tık istiyor.' Ahtapota, küçük bir kıskacının ucuyla minik bir kolu nasıl bastıracağını gösterdi. Tık! Kilit açıldı. Ahtapot şaşkınlıkla nefes aldı. 'İşe yaradı!' Pip gülümsedi. 'Sabırlı olmalısın. Her kilit küçük bir bilmecedir.' Ahtapot başını salladı, kehribar gözleri yeni bir umutla parlıyordu.

Sonra ikinci kilidi denediler. Ahtapot çekmek istedi ama Pip, 'Yavaşça, yavaşça,' dedi. Küçük bir düğmeyi işaret etti. Ahtapot bir kolunun ucuyla onu nazikçe çevirdi. Tık! İkinci kilit açıldı. 'Görüyor musun?' dedi Pip. 'Sabır, kuvvet değil.' Ahtapot güldü. 'Sabır konusunda hiç iyi olmadım,' diye itiraf etti. 'Ama öğreniyorum!'

Üçüncü kilit daha zordu. Minik bir anahtar deliği vardı ama anahtar yoktu. Pip bir an düşündü. Sonra deniz çayırı çantasına uzandı ve ince bir mercan parçası çıkardı. 'Bunu deneyelim,' dedi. Ahtapot mercanı sabit tutarken Pip onu içeride kıpırdattı. Tık! Kilit açılıverdi. 'Üçü bitti!' diye sevindi Pip. 'Ama daha gidilecek kilitler var.'

Dördüncü kilit yuvarlak ve pürüzsüzdü. Ahtapot onu bükmeyi denedi ama dönmedi. 'Belki itmek gerekir,' diye önerdi Pip. Ahtapot bir vantuzuyla nazikçe itti. Tık! Kilit tıklayarak açıldı. 'İşi kavrıyorsun!' dedi Pip. Ahtapotun yüzü güldü. Kolları sevinçle kıvrıldı. 'Bu gerçekten eğlenceli!' dedi. 'Ve bir arkadaşla çok daha kolay.'

Beşinci kilit üzerinde birlikte çalıştılar. Üç küçük düğmesi vardı. Pip, 'Sırayla, yavaşça bas,' dedi. Ahtapot ilk düğmeye bastı—hiçbir şey. Sonra ikinciye—hâlâ hiçbir şey. 'Önce üçüncüyü dene,' dedi Pip. Ahtapot üçüncü düğmeye, sonra ikinciye, sonra birinciye bastı. Tık! Kilit açıldı. 'Başardık!' diye birlikte bağırdılar.

Sadece iki kilit kalmıştı. Altıncı kilit yıldız şeklindeydi. Ahtapot ona baktı. 'Ne yapacağımı bilmiyorum,' dedi. Pip etrafında yüzdü. 'Bak,' dedi. 'Yıldızın her ucu küçük bir düğme.' Ahtapot her uca sırayla dikkatlice dokundu. Tık, tık, tık! Yıldız kilit açıldı. 'Şimdi öğretmen olma sırası sende,' dedi Pip. Ahtapot gururla gülümsedi.

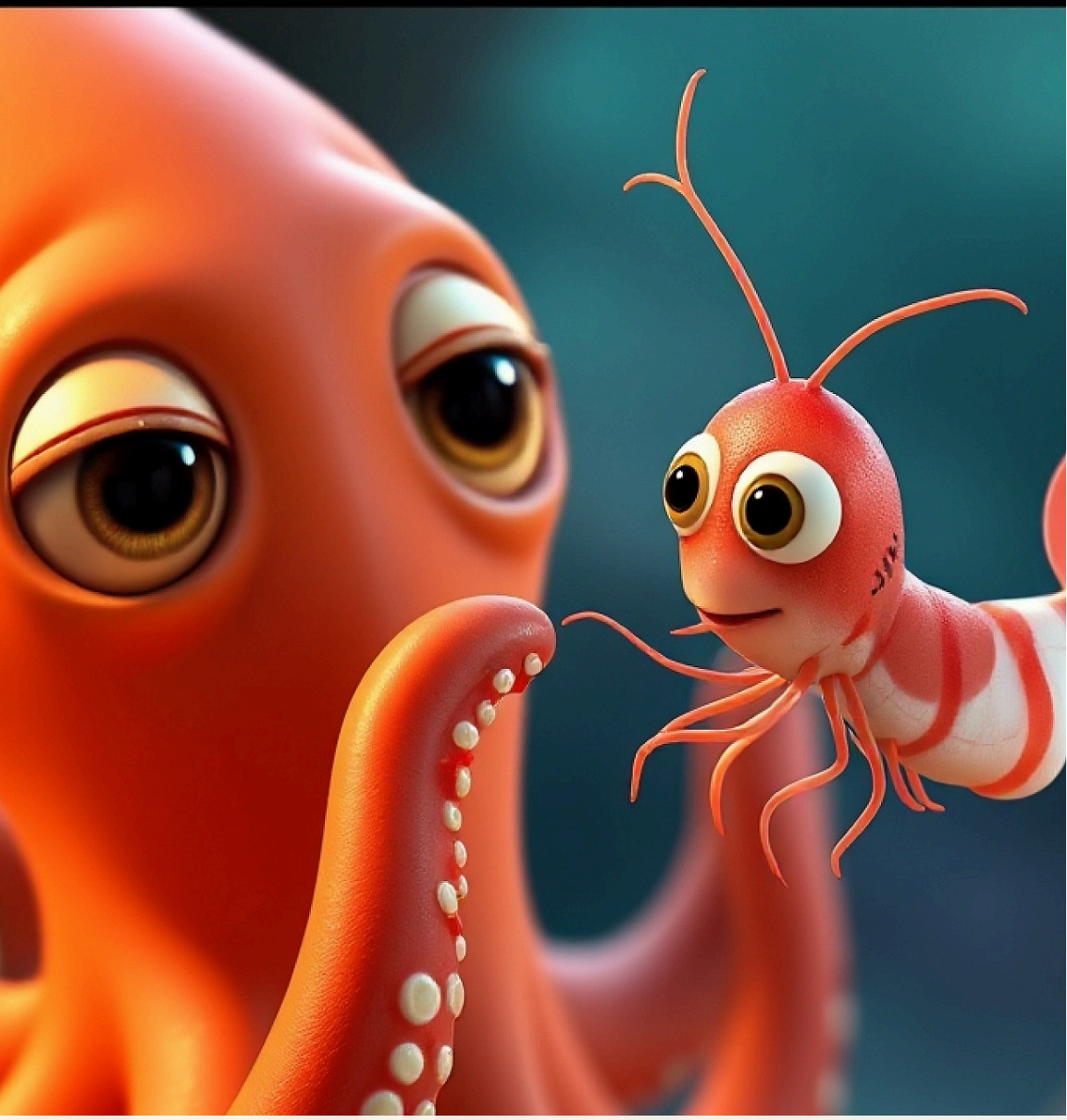

Son kilit hepsinin en küçüğüydü. Çok nazik bir dokunuş gerektiriyordu. Ahtapot nefesini tuttu. En küçük kolunun tam ucuyla uzandı. Kilide olabildiğince hafifçe bastı. Tık! Son kilit açıldı. 'Başardın!' diye haykırdı Pip. 'Sabırla ve takım çalışmasıyla.' Ahtapot kollarını küçük arkadaşına dolayıp ona yumuşacık sarıldı. 'Birlikte başardık,' dedi.

Minik kapı yumuşak bir gıcırtıyla açıldı. Arkasında parıldayan hazinelerle dolu küçük, sıcacık bir oda vardı: parlak kabuklar, pürüzsüz çakıl taşları ve bir inci dizisi. Ortada küçük bir sandık duruyordu ve içinde daha güzel şeyler vardı—minik bir taç, gümüş bir çıngırak ve katlanmış bir harita. 'Burası gizli bir hazine odası!' diye fısıldadı ahtapot. 'Ve onu birlikte bulduk!'

Ahtapot ve karides hazine odasını keşfettiler. Tacı takıp çıngırağı çaldılar. Resifteki diğer gizli kapıları gösteren haritaya baktılar. 'Bulacak daha çok kapı var!' dedi Pip. Ahtapot başını salladı. 'Ve onları nasıl açacağımı biliyorum,' dedi. 'Yavaşça ve dikkatlice, bir arkadaşla.' Mutlu bir gülümseme paylaştılar.

O günden sonra ahtapot ve karides en iyi arkadaş oldular. Resifi birlikte keşfettiler, hep çözecek yeni bilmeceler aradılar. Ahtapot, zor kilitlerde çekip asılmanın asla işe yaramadığını öğrendi. Ama sabır—ve bir arkadaştan gelen küçük bir yardım—her kapıyı açabilir. Ve bazen en güzel hazineler, yol boyunca bulduğun arkadaşlardır.

Ahtapot hâlâ yosun bileziğini takıyordu ama artık ona hazine odasından minik bir inci bağlanmıştı. O ve Pip sık sık gizli kapının yanından geçer, maceralarını hatırlarlardı. 'Sabır bilmeceleri çözer,' derdi ahtapot. Pip de eklerdi: 'Ve arkadaşlar bunu eğlenceli kılar!' Resifte daha çok sır vardı ve onları bulmaya hazırdılar, her seferinde bir tık.

Ve eğer bir gün tuhaf kilitleri olan minik bir kapı bulursanız, ahtapotu ve karidesi hatırlayın. Derin bir nefes alın. Nazik olun. Ve bir arkadaştan yardım istemekten korkmayın. Kapının arkasında sizi nasıl harika bir sürprizin beklediğini asla bilemezsiniz. Son.